הפילהרמונית הישראלית, העונה ה־90

תל אביב: 2 * גאלה * השמינייה הקלאסית * שישי ב־14:00 * קלאסית קלה * חיפה: 2 * קלאסית קלה * נובמבר 2026

וסילי פטרנקו, מנצח

קת'רין רודג', מצו־סופרן

המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני

קונצרט למנויים מס' 2

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי
גאלה | יום ד' | 18.11.26 | ח' בכסלו תשפ"ז | 20:00
קונצרט לכבודה של דיים ויויאן דאפילד

שישי ב־14:00 | יום ו' | 20.11.26 | י' בכסלו תשפ"ז | 14:00
מוקדש לזכרו של צ'רלס פטשק, מידידי הפילהרמונית הישראלית בארה"ב

השמינייה הקלאסית | יום א' | 22.11.26 | י"ב בכסלו תשפ"ז | 20:00

קלאסית קלה | יום ב' | 23.11.26 |י"ג בכסלו תשפ"ז | 19:00
בסיוע איזבלה והרי שוב, לזכרו של הכנר הרי שוב

חיפה, אודיטוריום חיפה
קלאסית קלה | יום ה' | 19.11.26 | ט' בכסלו תשפ"ז | 20:00

היצירות בקונצרט

אדוארד אלגר (1857-1934): יוצרי המוזיקה, אופ' 69

משך היצירה: כ־35 דקות

ביצוע ראשון בתזמורת

דברי הסבר

בשלהי המאה ה־19 רווחה הסברה שהממלכה המאוחדת (אז האימפריה הבריטית) לא הצליחה להעמיד מלחינים חשובים, כאלה בעלי שיעור קומה. מלחינים כגון היוברט פארי וארתור סאליבן, שפעלו באותה התקופה, היו מפורסמים ומוערכים, אבל הלחינו מוזיקה דתית ואופרטות קלילות ולא הצליחו לפרוץ אל מחוץ לאיים הבריטיים ולתודעה הציבורית העולמית. בקרב מבקרי מוזיקה גרמנים רווח הכינוי הלעגני "Das Land ohne Musik" - "ארץ ללא מוזיקה". בכך התכוונו בעיקר להיעדר מלחינים בריטים של מוזיקה סימפונית "רצינית", בהתאם לאמות המידה של המסורת הגרמנית.

מצב זה השתנה כאשר ב־1899 אדוארד אלגר הפציע בשמי הסצנה המוזיקלית הבריטית עם שתיים מיצירותיו המפורסמות ביותר: "וריאציות אניגמה" לתזמורת סימפונית והאורטוריה הכבירה "חלומו של גרונטיוס". למעשה, בבואו להלחין את הקנטטה "יוצרי המוזיקה" (לתזמורת, מקהלה, עוגב וזמרת מצו־סופרן) בשנת 1912, הספיק אלגר, שלא היה מלחין פורה במיוחד, להלחין את רוב

יצירותיו העיקריות והמפורסמות, לצד ״אניגמה״ ו״גרונטיוס״: מחזור השירים ״תמונות ים״, הקונצ׳רטו לכינור, הפתיחות התזמורתיות ״קוקיין״ (״בעיר לונדון״) ו״הדרום״ (״אלסיו״), שתי סימפוניות, הפואמה הסימפונית ״פלסטף״ וסדרת המארשים ״הוד והדר״. את הקונצ׳רטו לצ׳לו, שהיה ליצירתו הגדולה והאחרונה, הלחין לאחר תום מלחמת העולם הראשונה.

הטקסט של ״יוצרי המוזיקה״ לקוח מהשיר ״אודה״ (Ode), מאת המשורר הבריטי־אירי ארתור או׳שונסי (1844–1881). נראה כי אלגר חיבב מאוד את השיר, והחל בשנת 1903 בניסיונות להלחין אותו במלואו. השיר של או׳שונסי נפתח באחת ההצהרות המפורסמות ביותר בשירה הוויקטוריאנית: ״אנו יוצרי המוזיקה ואנו חולמי החלומות״. השיר מציג אומנים כדמויות בודדות ובעלות חזון, שוליות מבחינה חברתית, אך בעלות שאר רוח ועוצמה פנימית. הם "נודדים לצד גלי ים בודדים ויושבים לצד פלגי מים שוממים", אך בה בעת הם ״המניעים והמטלטלים של העולם לעד״.

אלגר הזדהה בבירור עם דימוי זה. בשנת 1912 הוא כבר היה מלחין מפורסם ומוערך, אך בה בעת גם אומן חסר ביטחון, מלנכולי וכזה הנוטה להטיל ספק בעצמו וביצירותיו. לפיכך, ״יוצרי המוזיקה״ אינה רק עיבוד מקהלתי לשיר העוסק באופן כללי באומנים; היא כמעט דיוקן עצמי.

אספקט זה של היצירה בא לידי ביטוי בשימוש בולט של אלגר בציטוטים מיצירותיו הקודמות, שאותם הוא שוזר לאורכה ולרוחבה של הקנטטה. אף שהשימוש של אלגר בציטוט עצמי ספג ביקורת ופורש כביטוי לעיסוק עצמי מופרז ולניסיון לטפוח לעצמו על השכם, מהבחינה המוזיקלית יש לו תפקיד מרכזי בעיצוב משמעותה של היצירה. אלגר אינו מסתפק במיחזור נושאים ישנים; הוא יוצר אוטוביוגרפיה מוזיקלית. כשהטקסט עוסק ב״חלומות״, הוא מעלה באוב את ״חלומו של גרונטיוס״; כשהוא מציין דימויים של ים, הוא מצטט ממחזור השירים ״תמונות ים״.

ההשוואה המתבקשת היא לפואמה הסימפונית של ריכרד שטראוס ״חיי גיבור״, שאותה שמענו בנגינת הפילהרמונית בסדרת קונצרטים בפתיחת העונה. ביצירה זו שטראוס מקדיש פרק שלם לציטוטים מיצירותיו, אבל בעוד שטראוס (שהעריץ וכיבד את אלגר) בא להאדיר את פועלו של גיבור כזה או אחר, אלגר מבקש לתאר אומנים כאנשים פגיעים, המקריבים את עצמם לקידום אומנותם ולטובת הכלל.

הציטוטים ב״יוצרי המוזיקה״ מתפקדים כזיכרונות, מראי מקום, או אפילו "פלאשבקים" שחווה המלחין, הצפים ועולים מתוך הרהור על מהותה ומשמעותה של היצירה, תוך כדי הלחנתה. למרות הציטוטים הרבים, עיקר התוכן המוזיקלי והחומר הנושאי של ״יוצרי המוזיקה״ מקוריים לחלוטין.

היצירה שבה נעשה השימוש הנרחב ביותר היא ״וריאציות אניגמה״, שציטוט מתוכה (נושא הווריאציות) מופיע כבר במבוא התזמורתי. לפניו מוצגים שניים מתוך שלושת הנושאים הראשיים (והמקוריים) של הקנטטה; הראשון סוער ורגשי, השני מהורהר ומלנכולי.

כשהמקהלה נכנסת במילים ״אנו יוצרי המוזיקה, אנו חולמי החלומות״, אנו שומעים את הנושא השלישי והעיקרי, שאותו כינה אלגר ״נושא האומן״, המשמש גם כפזמון החוזר. שלושתם יחד מהווים את עמוד השדרה התמטי (הנושאי) של היצירה כולה. הוראות הביצוע המופיעות בדפים הראשונים של הפרטיטורה - Nobilmente (באופן אצילי) ו־Tranquillo e cantabile (רגוע ושירתי) - מכתיבות את הלך הרוח הכללי של הקנטטה.

הציטוטים הבאים שאנו שומעים הם מתוך ״חלומו של גרונטיוס״ (במילה ״חלומות״) ו״תמונות ים״ (במילה ״ים״), ומיד לאחריהם ציטוט נוסף מתוך הנושא הראשי של ״אניגמה״.

השיא התזמורתי הראשון מגיע מייד לאחר הופעת ציטוטים אלה. המקצב תופס תאוצה ואנרגיה, והכתיבה התזמורתית נעשית עשירה ועוצמתית, במיוחד לכלי הנגינה ממתכת ולכלי ההקשה. דווקא ברגע אקסטטי וגרנדיוזי זה אלגר בוחר להיעזר במקורות חיצוניים: ציטוטים מתוך השיר הפטריוטי Rule, Britannia! (״משלי, בריטניה!״) וההמנון הצרפתי, ה״מרסייז״, נשמעים לצד השורות ״אנו מעצבים תהילתן של אימפריות; אדם אחד עם חלום, אם יחפוץ ייצא לדרך ויכבוש כתר; ושלושה במקצב של שיר חדש יוכלו לרמוס ממלכה עד עפר״.

כניסתה של זמרת המצו־סופרן לקראת אמצע היצירה (בשירתה ״לא היה להם חזון מופלא על הבית הנאה שהם מקימים״) מהווה נקודת ציון חשובה. בתחילה היא שרה על רקע נגינת הנושא המוזיקלי

השני, ומייד לאחריו נשמע ציטוט מתוך הווריאציה התשיעית, ״נמרוד״, מתוך ״וריאציות אניגמה״, במילים ״אך בנפשו של איש אחד הוא נגלה, אור שאינו כבה לעולם״. בהמשך הבית אנו שומעים ציטוט מתוך הפרק האחרון של הסימפוניה השנייה, בשירה משותפת של הסולנית והמקהלה. חלק זה מהווה שיא רגשי עז והוא בעל משמעות אישית ומיוחדת בעבור אלגר. כך הוא כתב: ״ציטטתי כאן את ׳וריאציות נמרוד׳ כמחווה לזכרו של ידידי, א. ג׳. ייגר; אין כוונתי לומר שנשמתו הייתה היחידה שעליה זרח האור, או שמילותיו או מבטו היו היחידים שהציתו ׳אש בליבו של אדם אחר׳ - אלא שבין כל הכתיבה הכושלת והוויכוחים העקרים על מוזיקה, קולו היה צלול, מרומם, שקול ושפוי, ועל עזרתו והשראתו אני מביע כאן את הוקרתי״.

בהמשך הדרך, בבתים הבאים, אנו שומעים ציטוטים נוספים מתוך הקונצ׳רטו לכינור, נושא ״אניגמה״, האורטוריה ״השליחים״, הסימפוניה הראשונה, ולבסוף, שוב, האורטוריה ״חלומו של גרונטיוס״, במילים ״הן, למרות החולם השקוע בתרדמת והזמר שקולו נדם״ - המתכתב באופן מוזיקלי ישיר עם מותו של גרונטיוס, בסוף חלקה הראשון של אותה אורטוריה.

היצירה מסתיימת כפי שהתחילה, בשירת מקהלה זכה וחרישית של הפזמון החוזר: ״אנו יוצרי המוזיקה, אנו חולמי החלומות״.

כמה שבועות לאחר ביצוע הבכורה כתב אלגר לחברה קרובה: ״שפכתי את נשמתי בקונצ׳רטו (לכינור), בסימפוניה השנייה וב׳אודה׳ (׳יוצרי המוזיקה׳) - ואת יודעת זאת... בשלוש היצירות הללו חשפתי את עצמי״.

אלגר היה המלחין הראשון שיצר זהות מוזיקלית בריטית חדשה, מקורית וייחודית, וכזו שהייתה מקור לגאווה לאומית. אף שהמוזיקה שלו איבדה במעט מיוקרתה ומעניין הציבור בשנות ה־30 וה־40 של המאה הקודמת, פועלו שימש השראה לא מבוטלת וסלל את הדרך לדור חדש של מלחינים בריטים צעירים, ובהם רייף ווהן ויליאמס, גוסטב הולסט, ויליאם וולטון, ארנולד בקס, ג׳ורג׳ לויד, ג׳רלד פינזי, בנג׳מין בריטן ורבים וטובים אחרים. בזכות מלחינים אלה, לצד מנצחים דגולים כגון סר אדריאן בולט וסר ג׳ון ברבירולי, שהחיו את יצירותיו במחצית השנייה של המאה ה-20, מוסיפה המוזיקה הנפלאה שהותיר אלגר אחריו להתנגן ולשמור על מקומה החשוב בעולם המוזיקה.

כתב: נועם פולונסקי

<u>סרגיי רחמנינוב (1873-1943): מחולות סימפוניים, אופ' 45</u>

נון אלגרו

אנדנטה קון מוטו (טמפו די ואלס)

לנטו אסאי - אלגרו ויווצ׳ה

משך היצירה: כ־35 דקות

<u>דברי הסבר</u>

פירסומו של רחמנינוב בעולם בא לו, בנוסף להיותו מלחין ומנצח, בעיקר מן הווירטואוזיות הפסנתרנית שלו, שאותה הפגין בקונצרטים בנגינת יצירותיו שלו לצד אלו של יוצרים אחרים, כמו בטהובן ושופן. וירטואוזיות זו משתקפת היטב בכתיבתו לפסנתר, הכלי שאותו חי ונשם. מכאן נובעות כמובן היצירות הרבות שכתב לפסנתר, בכל הרכב שהוא. את זמנו חילק בין הנגינה והאימונים לבין ההלחנה, והתלבטויותיו בין שני התחומים באות לידי ביטוי בדבריו: "מעולם לא הצלחתי להחליט לגבי ייעודי האמיתי - זה של מלחין, פסנתרן או מנצח... אני תמיד מוטרד מן הספק, שמא בהיותי מעורב בתחומים רבים מדי, אני נכשל במיצוי חיי בדרך הטובה ביותר." (1933).

רחמנינוב הושפע מאוד מצ'ייקובסקי, שהיה מורו הנערץ, אולם סגנון הלחנתו האישי מאוד מאגד בתוכו מספר מרכיבים: שליטה רגשית, אשר מתבטאת במנגינה לירית המורכבת ממוטיבים קצרים; מלנכוליה בולטת ונוסטלגיה; נאמנות לרומנטיקה הרוסית במיטבה, אשר הונחלה לו על ידי מוריו בקונסרבטוריון במוסקבה. מבקריו התייחסו אליו כאל תופעה יוצאת דופן, משום שלא נכנע לזרם המודרני של התקופה, קרי: א-טונליות ומוזיקה דודקפונית. למרות הביקורת, הוא הוסיף להביע את עצמו במוזיקה רומנטית, לעתים מטרידה, עגומה, מבשרת רעות, ולעתים מעודנת, יצרית, רגשית ומלאת מתיקות. אולם תמיד, כל הסתירות הרגשיות הללו מוצאות את פיתרונן המנצח בסוף היצירה.

"מחולות סימפוניים" היא יצירה מורכבת וקודרת בהרבה מהמרומז בכותרתה. שלושת הפרקים אינם מנותקים זה מזה, למרות שהם מנוגנים עם הפסקות ביניהם. יש ביניהם חוט התפתחותי מקשר, משפע של אור עד לייאוש, מחדווה עד לגעגוע, ומשם עד לניצחון, הנטווה לכל אורך היצירה. התזמור יוצא הדופן כולל סקסופון אלט, פעמונים, גונג וכמובן שמקומו של הפסנתר אינו נפקד.

הפרק הראשון מכיל מסגרת חיצונית רוקעת ונמרצת עם חילופי משקל ומקצב תדירים, העוטפת חטיבה פנימית יפה ולירית, עצובה ומהורהרת. לאווירתה של חטיבה זו תורם קטע סולו קצר ונוגה משהו בסקסופון אלט וכן מעברים עם תזמור שקוף עד קאמרי לכלי נשיפה בלבד. צליל פעמונים נשמע במקומות שונים והפסנתר מצטלצל ללא הרף.

הפרק השני הוא ואלס, שאופיו מבשר רעות ומקברי. המנגינה, הסובבת סביב סולם מינורי, כוללת תפקיד סולני לכינור, והתחושה היא של טירה רדופת רוחות רפאים, המחוללות לאורו הכסוף של הירח.

הפרק השלישי הוא לב היצירה. לאחר מבוא איטי וקצר, האלגרו ויווצ'ה שב ומעורר את עוצמתו הנמרצת של הפרק הראשון. מספר רעיונות ומוטיבים מוזיקלים צצים ועולים לסירוגין ותרועת החצוצרות מבשרת את תחילת החטיבה האחרונה ואת שיאו של הפרק. בחלק זה מופיעה נעימת הדיאס אירה, הוא פרק "יום הדין" במיסת האשכבה (הרקוויאם) הקתולית. נעימה זו נשמעת תחילה במרומז ובהמשך בצורה גלויה, עדות להתעניינותו המתמדת של רחמנינוב בלחנים של הליטורגיה הקתולית והפרבוסלבית גם יחד. לחן נוסף מן התפילה, "יבורך האל", שבו השתמש המלחין ביצירה קודמת שלו למקהלה ללא ליווי משנת 1915, "תיקון חצות", אופ' 37, מופיע באמצע הפרק. הפרק מסתיים בקטע שאותו כינה רחמנינוב "הללויה", כותרת המופיעה בכתב ידו בעותק המקורי של היצירה. סיום זה הוא שיר הַלֵּל חדור התלהבות חגיגית והתרוממות רוח. את כתב היד חתם המלחין במילים "אני מודה לך, אֵלִי".

יש הטוענים כי הכללת הדיאס אירה ביצירה שיקפה את הלך רוחו של המלחין בעת כתיבתה ויש הטוענים כי היא סימלה עבורו את המוות. כך או כך, היתה זו היצירה האחרונה שרחמנינוב הלחין שלוש שנים לפני מותו בבוורלי הילס שבלוס אנג'לס. היא נכתבה במקור לשני פסנתרים ובוצעה על ידו עם ולדימיר הורוביץ. בעיבודה לתזמורת הקדיש המלחין את היצירה למנצח ולתזמורת האהובים עליו ביותר, יוג'ין אורמנדי ותזמורת פילדלפיה, אשר ביצעה אותה לראשונה תחת שרביטו של אורמנדי ב-1941.

כתבה: צילי רודיק

האומנים המשתתפים

וסילי פטרנקו, מנצח

וסילי פטרנקו הוא המנהל המוזיקלי של התזמורת הפילהרמונית המלכותית החל מ־2021, והמנהל המוזיקלי של התזמורת הפילהרמונית המלכותית של ליברפול, בה גם כיהן במשך זמן רב כמנצח ראשי (2006־2021). במסגרת תפקידיו הקודמים כיהן פטרנקו בין השאר כמנצח ראשי של תזמורת הנוער של האיחוד האירופי (2015-2024), מנצח
אורח ראשי ולאחר מכן כמנהל אומנותי של התזמורת הסימפונית הממלכתית של רוסיה (-2022

2016), מנצח ראשי של הפילהרמונית של אוסלו (2013-2020) ומנצח אורח ראשי של תיאטרון מיכאלובסקי בסנט פטרבורג (1994-1997).

וסילי פטרנקו נולד ב־1976 והחל את חינוכו המוזיקלי בביה"ס למוזיקה לבנים בסנט פטרבורג, בית הספר הראשון ללימודי מוזיקה ברוסיה. לאחר מכן למד בקונסרבטוריון של סנט פטרבורג, בו השתתף בכיתות אומן עם מנצחים ידועי שם כגון מאריס יאנסונס ויורי טמירקנוב. הוא עבד עם התזמורות החשובות בעולם, בהן הפילהרמונית של ברלין, הגוונדהאוס בלייפציג, הסימפונית של לונדון, הפילהרמונית של לונדון, תזמורת פילהרמוניה, הפילהרמונית של סנט פטרבורג, התזמורת הלאומית של צרפת והתזמורת הסימפונית של סידני.

פטרנקו הופיע בפסטיבלים כגון פסטיבל אדינבורו, פסטיבל גראפנג באוסטריה ופסטיבל הפרומס של ה־BBC בו הופיע פעמים רבות. פטרנקו מרבה לנצח גם בבתי האופרה, והרפרטואר שלו כולל למעלה מ־30 אופרות. בשנת 2010 הופיע לראשונה בפסטיבל האופרה גליינדבורן עם האופרה מקבת' ובאופרה של פריז עם האופרה יבגני אונייגין.

הקלטותיו הרבות כוללות את מחזור הסימפוניות של שוסטקוביץ' עם התזמורת הפילהרמונית המלכותית של ליברפול בחברת התקליטים נקסוס, הקלטות שזכו לשבחים ברחבי העולם. הוא הקליט עם התזמורת הפילהרמונית של אוסלו את הסימפוניות של סקריאבין והפואמות הסימפונית של שטראוס.

פטרנקו זכה בפרסים רבים בהם פרס "האומן הצעיר של השנה" (2007) ופרס "אומן השנה" (2017) של גרמופון. בנוסף לחברות הכבוד באוניברסיטת ג'ון מור בליברפול (2012), הוא האדם השני בלבד שזכה בתואר דוקטור לשם כבוד גם מהאוניברסיטה של ליברפול וגם מאוניברסיטת "הופ" בליברפול (2009).

<u>קת'רין רודג', סופרן</u>

קת'רין רודג', ילידת ליברפול, מופיעה ברסיטלים, קונצרטים עם תזמורת ובבתי אופרה ברחבי בריטניה ובעולם כולו. היא למדה במכללה המלכותית למוזיקה במנצ'סטר בין השנים 11-2004 ומאז ביססה קריירה מגוונת הנעה בין אופרה, רפרטואר תזמורתי ומקהלתי ושירים אומנותיים על הבמה ובהקלטות.

קת'רין הופיעה לראשונה על במת האופרה בדמות כרובינו ב"נישואי פיגרו" מאת מוצרט באופרה האנגלית הלאומית. לאחר מכן שרה בתפקיד רוזינה ב"הספר מסביליה" (רוסיני) באופרה האנגלית הלאומית, דורבלה ב"כך עושות כולן" (מוצרט) באופרה של גרסינגטון, ובתפקידי צרלינה ב"דון ג'ובני" (מוצרט), הרמיה ב"חלום ליל קיץ" (בריטן), ססטו ב"יוליוס קיסר" (הנדל) ואניו ב"חסדי טיטוס" (מוצרט) באופרה צפון (אנגליה).

באולמות הקונצרטים, קת'רין הופיעה עם כל תזמורות רשות השידור הבריטית ובפסטיבל הפרומס, כמו גם עם תזמורות ואנסמבלים מובילים ברחבי בריטניה ואירופה. הרפרטואר שלה כולל את "חלומו של גרונטיוס" ו"תמונות ים" מאת אלגר, הסימפוניה השנייה מאת מהלר, "לילות קיץ" מאת ברליוז, "שירי גורה" מאת שנברג, ומגוון רחב של יצירות מקהלתיות ותזמורתיות נוספות.

קת'רין מרבה להופיע ברסיטלים באולם וויגמור ובפסטיבלים, לרבות פסטיבל אוקספורד סונג, פסטיבל לידס לידר, הפסטיבל הבין־לאומי של אדינבורו ופסטיבל למרמויר. לצד הופעותיה, קת'רין משקיעה בחינוך הדור הבא של מוזיקאים. היא מלמדת פיתוח קול בבית הספר למוזיקה של צ'טהאם ובאוניברסיטאות של ליברפול ומנצ'סטר, ומדריכה סדנאות ופרויקטים מוזיקליים קהילתיים.

זוהי הופעתה הראשונה עם הפילהרמונית הישראלית.

<u>המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני, מנהל מוזיקלי ומנצח: רונן בורשבסקי</u>

המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני הוקמה ע"י חגי גורן ורונן בורשבסקי בשנת 2009. המקהלה הופיעה עד כה עם הפילהרמונית הישראלית תחת שרביטם של זובין מהטה, להב שני, קורט מזור, הרברט בלומשטדט, ולדימיר יורובסקי, אשר פיש, קז'ישטוף פנדרצקי, דן אטינגר, יואל לוי, מנפרד הונק ורבים אחרים, וכן עם התזמורת הסימפונית חיפה ועם התזמורת הסימפונית ירושלים. בין היתר ביצעה המקהלה עם הפילהרמונית הישראלית את רקוויאם גרמני מאת ברהמס, הסימפוניה השנייה והשלישית מאת מהלר, הסימפוניה התשיעית מאת בטהובן, שירי גורֶה מאת שנברג, סטבט מאטר מאת רוסיני, רקוויאם פולני מאת פנדרצקי, כרמינה בורנה מאת אורף, כוכבי הלכת מאת הולסט, פעמונים מאת רחמנינוב ורקוויאם המלחמה מאת בריטן, ואופרות רבות מאת ורדי, פוצ'יני, רוסיני, צ'ייקובסקי, ביזה ושטראוס. עם התזמורת הסימפונית חיפה ביצעה המקהלה את "מחייה המתים" מאת נועם שריף ובניצוחו, ורק לאחרונה ביצעה המקהלה עם התזמורת הסימפונית ירושלים את "אליהו" מאת מנדלסון, בניצוחו של רונן בורשבסקי.

מקהלת ברתיני, הגוף הייצוגי של המקהלה, מונה כ־26 זמרים. היא מתמקדת בביצוע רפרטואר א־קפלה מכל התקופות ומופיעה גם עם תזמורות והרכבים קאמריים בארץ ובאירופה. בין היתר הופיעה עם הקאמרטה הישראלית ירושלים, התזמורת הקאמרית של פראג, התזמורת הקאמרית הישראלית, תזמורת נובה אמדאוס מרומא, אינטרפרטי ונציאני ואנסמבל בארוקדה. המקהלה זכתה להצלחה רבה בסיורי קונצרטים באיטליה (2012) בפראג ובווינה (2014) בבורגון (2017) בוונציה, מנטובה ונירנברג (2022).

רונן בורשבסקי, מנצחה ומנהלה המוזיקלי של המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני, מכהן גם כראש המחלקה לניצוח מקהלה וכמרצה בכיר בביה"ס למוזיקה ע"ש בוכמן־מהטה באוניברסיטת תל אביב, כמנצחה של מקהלת האיחוד, ובנוסף לכך הוא מרצה מבוקש בנושאי מוזיקה מגוונים. זכה בצעירותו בפרסי ניצוח בתחרויות בינלאומיות ביפן ובדנמרק (1998) והשתתף בקורס הניצוח של פסטיבל טנגלווד. השתלם אצל ברנרד הייטינק, סאיג'י אוזווה והנס גארף. רונן בורשבסקי הוא בעל תואר אומן מהאקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים. היה תלמידם של פרופ' נועם שריף ופרופ' מנדי רודן. רונן ניצח על מרבית התזמורות הישראליות, לרבות הפילהרמונית הישראלית, וכן על תזמורות ברחבי העולם. ב־2006 הוביל את מיזם "פילהרמוניה גרמנית־ישראלית" שהתקיים בישראל ובגרמניה ובמסגרתו ניצח על האורטוריה "אליהו" מאת מנדלסון. גולת הכותרת של המסע היה הקונצרט לציון יום מותו של מנדלסון באולם הגוונדהאוס בלייפציג.